

Βασίλης Σεβδαλής

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Κύκλος 1: Ωδές στα Νησιά του Ανατολικού Αιγαίου

ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

ΚΑΛΥΜΝΟΣ

ΦΟΥΡΝΟΙ

ΠΑΤΜΟΣ

ΑΓΑΘΟΝΗΣΙ

ΛΕΡΟΣ

ΦΑΡΜΑΚΟΝΗΣΙ

ΑΡΚΟΙ

ΛΕΙΨΟΙ

ΨΕΡΙΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2019

ISBN: `

Πνευματικά δικαιώματα © : 2019, Βασίλης Σεβδαλής

ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΕΒΔΑΛΗΣ, Ικαρίας 9, 146 71 Νέα Ερυθραία

ΤΗΛ: +30 210-81 32 178, FAX: +210-81 32 178

Κιν: 6944 426180

e-mail: sebdalis@otenet.gr

ιστοσελίδα: www.sevdalis.net

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΦΙΛΟΥΣ

1. ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

*Με το γαλάζιο μου σκαρί, πλώρη βάζω για σένα,
Νησί που ανεμοδέρνουνε βοριάδες και λεβάντες.
Λίγο ψωμάκι, λάδι και κρασί,
Κι αμέτρητη αγάπη μαζί μου φέρνω.*

*Πρώτο τον ήλιο του Αιγαίου χαιρετάς
Με της καμπάνας τον γλυκό τον ήχο.
Σέρνει χορό η Πούλια στα νερά σου
Και στέλνει με τα κύματα μηνύματα βαθειά:*

*Της ίδιας θάλασσας είμαστ' όλ εμείς παιδιά,
Μοίρα κοινή μας δένει από αιώνες,
Να ζήσουμε μπορούμ' αδελφωμένοι
Ειρήνη, Αγάπη, Έρωτας είναι το Καλό.*

*Στου Άη Γιώργη τα νερά,
Δίνεται η Αγάπη μου,
Και τα μακριά της τα μαλλιά, στεγνώνει στα βραχάκια
Που με μαγεία σμίλευσε του Πελάγου η ανάσα.*

*Να πάμε προς την Μπλε Σπηλιά
Πόθησε η καρδιά μου,
Το άρωμα απ' τα στήθη της να νιώσω, να μεθύσω,
Και στου Αιγαίου τον ρυθμό τον Έρωτα να ζήσω.*

2. ΚΑΛΥΜΝΟΣ

*Βράχο μικρό του Αιγαίου ορίζουμε,
Μα τον οργώνουμε με όμορφα καράβια.
Πλούτη απ' τη σκληρή τη Γη δε βγάζουμε,
Μα το χρυσάφι απ' τα θαλασσινά λειβάδια.*

*Ψυχή μας είν' η θάλασσα
Από του χαλκού τα χρόνια.
Ναυτοσύνη είν' ο θρίαμβος,
Ναυτοσύν' το φέρετρό μας.*

*Αυτή μας δίνει τα στολίδια
Που οι Κυράδες μας φορούν,
Μ' αυτήν παλάτια κτίζουμε,
Που τον πολιτισμό κοσμούν.*

*Αγάλματα στον ήλιο φέρνουμε οι δύτες του γαλάζιου,
Δεσμούς αναδεικνύουμε με την Ιωνική τη Γη,
'Αχ!, πότε θα γίνουμε και πάλι,
Γείτονες, φίλοι κι αδελφοί;*

*Με τύμπανα κι Αγιόνερο
Το τρεχαντήρι μου σαλπάρει,
Της μάνας και της αδελφής το δάκρυ
Εμένα συντροφεύει,*

*Και το 'ταξα της μάνας μου,
Της μαυροφορεμένης,
Το δικό μου το καίκι να γυρνά,
με τη σημαία υψωμένη.*

*Γλέντι να στήσουμε τρελό,
Κι' η αραβωνιαστικιά μου,
Περίφανη να με θωρεί
Το πλοίο μου να κυβερνάω.*

3. ΦΟΥΡΝΟΙ

*Φούρνος κτισμένος από βράχια είσαι
Κι η Πανσέληνος σου δωρίζει την πυρά,
Φεγγοβολά κι αστράφτει το βοτσαλάκι
Που στο διάφανο Αιγαίο κολυμπά.*

*Μαγεμένα περπατούν τα ζευγαράκια
Χέρι – χέρι κάτω απ' τις μουριές,
Δροσίζονται από της θάλασσας τ' αγέρι,
Και μεθούν από του γιάσεμιού τις μυρουδιές.*

*Άρχων του νησιού ο Πρόβεζας,
Χιλιάδες χρόνια καράβια στέλνει στο βυθό,
Κ' οι νεαροί αρχαιολόγοι αγωνιούνε
Στο Φως να φέρουν αυτόν τον θησαυρό.*

*Χάρμα οφθαλμών είναι να βλέπεις
Τα τρυφερά χεράκια των κοριτσιών
Ν' αποσπούν κοχύλια, βότσαλα και στρείδια
Από τα σπλάχνα αμφορέων και βαζών.*

*Στην ταβέρνα το βράδυ να πίνεις το κρασάκι
Με τους απόμαχους ψαράδες του νησιού,
που επικρίνουν για τις ψαριές που λιγοστεύουν,
τις ανεμότρατες, τους νέους της Ελλάδος πειρατές.*

4. ΠΑΤΜΟΣ

*Αν τα βάρη της Ζωής πολλά θα σου φανούνε,
Πήγαινε σ' ένα νησί που Άγιοι περπατούνε,
Να βρεις μεσ' στην Σκιά από ελιές και πεύκη,
Την Γαλήνη της Ψυχής που σε μεταμορφώνει.*

*Στο νησί αυτό του Αιγαίου τα πλοία των Ρωμαίων
Έφεραν κατάδικους, αλλά και τον Προφήτη,
Που λέν' πως αποκάλυψε την μοίρα των ανθρώπων,
Κ' έγινε θεοβάδιστο, ιερό κι ευλογημένο.*

*Στην Πάτμο τα βάρη γίνονται γραφίδα που σου λέει,
Απ' τη Ζωή λίγα αν ζητάς, πολύ την ομορφαίνει.
Φάγε φρούτα της θάλασσας που η Χάρη ειρηνεύει,
Και αγαθά της ζώσας Γης που την καρδιά ευφραίνει.*

*Ρίξε άγκυρα και σε μια ακτή, λίγο απομακρυσμένη,
Κι αφουγκράσου τα κύματα να άδουν το τζιαβέρι,
Που σιγανά και ταπεινά την Ψυχή σου ελαφρώνει,
Κι από τις πίκρες της ζωής σε απελευθερώνει.*

*Και όταν από τα πάθη λυτρωθείς που εδώ σ' έχουνε φέρει,
απόλαυσε την Θάλασσα, την Γη και τους ανθρώπους,
Φάγε, πιες, τραγούδα, χόρεψε, βγεις απ' το όριό σου,
Κι αγκάλιασε ηδονικά τον Νέο Εαυτό σου.*

5. ΑΓΑΘΟΝΗΣΙ

Έφτασα σ' ένα νησί,
το λέν' Αγαθονήσι,
τέτοια παστράδα, χάρη, κι ομορφιά,
σπανίως έχω ζήσει.

Εδώ, ο ιερέας δεν κρατά
ψηλά την Αγιαστούρα,
Μόνος το καράβι καρτερεί
Τον κάβο για να δέσει.

Όλα γύρω είν' εδώ ειρηνικά,
Και χαρωπά από της βοκαμβίλιας το μπλαβί χρώμα,
Ήρεμα τα ιστιοπλοικά η άγκυρα κρατάει,
Κοινωνία και θάλασσα ενώνουν την σιγή τους.

Ξάφνου γεράκια κόκκινα,
Ταράζουνε το Σύμπαν,
Πέφτουνε τα γιαλικά απ' των σπιτιών τα ράφια,
Και πίσω τους με μαύρες αυλακιές
Τον ουρανό οργώνουν.

Σκέφτουμε, ποιόν τάχα ωφελούν
Αυτά τα τρελά παιχνίδια,
Που την γαλήνη εδώ σαλεύουνε,
Και το Αιγαίο μας ρυπαίνουν;

Τί άραγε κερδίζουν οι λαοί
Που να προκόψουν θέλουν,
Όταν της Ζωής τους το υστέρημα
Ανάλωμα πυρός το κάνουν;

Οποία ύβρις απ' αυτούς
Που φόβο να ενσπείρουν θέλουν,
Και άφρονες τον πλούτο σπαταλούν,
Που η χώρα τους τόσο ανάγκη έχει;

Ανήκουμε σε μια γενιά
Που φόβο δεν γνωρίζει,
Αφού ό,τι κι αν μέλλει να γενεί,
Το Δίκιο θα νικήσει.

Στέλνω μήνυμα μεγάλο,
Από της καρδιάς μου τον βυθό:
Μάταιες οι κραυγές, οι απειλές, κι επιβουλεύσεις,
Η Ελλάς στηρίζει το Καλό!

6. ΛΕΡΟΣ

Φίλε, στο Ελληνικό αυτό νησί
Που τώρα ατενίζεις,
Στάσου με σεβασμό πολύ,
Φάρο Ιερό νοιώσε πως αντικρύζεις.

Εδώ έστειλαν αδέλφια στην σφαγή,
Εξουσίες που ανθρωπιά δεν γνωρίζαν,
Άγγλοι, Ιταλοί, και Γερμανοί
Χαλάστηκαν, σε ξένον αχυρώνα.

Ήτανε, τους λέγανε, εχθροί,
Γιατί γλώσσες άλλες ομιλούσαν,
Και στα σχολειά τους τύφλωσαν,
Την ιστορία τους περιφρονούσαν.

Όταν απ' το Αιγαίο το ηρωικό
Όπλα, κράνη και κόκαλα ανασύρεις,
Κράτησέ τα κειμήλιο στο βάθος του μυαλού σου,
Μήπως άδικα δεν χάθηκε, το άνθος της ζωής τους.

Ήτανε θύματα οικτρά
Ενός άγριου πολέμου,
Που αλλαζόνες αρχηγοί,
Με έπαρση, προξενήσαν.

Πάρε και λίγη σκόνη από τα κόκαλα
Πυξίδα ηθική να 'χεις μαζί σου,
Να σε προστατεύει από δεινά,
Που άρπαγες ελίτ μπορεί να ξεκινήσουν,

Ωσπου να καταλάβουμε:
Αδέλφια είμαστε όλοι,
Τα ίδια τα γονίδια,
Εντός μας ταξιδεύουν!

7. ΦΑΡΜΑΚΟΝΗΣΙ

*Το χρυσό το φεγγαράκι
μες την νύχτα ακολουθώ
Για να βρω το βότανο
Ώστε αιώνια να ζώ.*

*Το διδάσκει ο Ιπποκράτης
που απ' τα χρόνια τα παλιά,
Φάρμακα αναζητούσε
σε τούτα τα μέρη τα Ελληνικά.*

*Με τον έρωτά μου την Ηώ,
Ψάχνουμε απ' το πουρνό,
Σε λειβάδια μυρωδάτα,
Και σε θάμνους και ρυάκια.*

*Ερευνούμε τις φυλλωσιές
Και τις ρίζες τις ζωντανές,
Που τις αισθήσεις μας ευφραίνουν
Και ασθένειες γιατρεύουν.*

*Βρήκαμε και ένα ποταμάκι,
Όμορφο και μαγικό,
Που κυλάει και τραγουδάει:
Είμαι το αθάνατο νερό!*

*Με την δύναμη που το κατέχει,
Τον Έρωτα εντός μας τρέφει,
Και μ' αυτό το γιατρικό,
Τον θάνατο τον ξεπερνά.*

8 ΑΡΚΟΙ

*Μέσα στο απέραντο Γαλάζιο Αιγαίο,
χωρίς του χρόνου αίσθηση καμιά,
με μια βαρκούλα να μας αρμενίζει,
κ' ο Έρωτας πανί που μας κυλά.*

*Τί γαλήνη την Ψυχή μας κατακλύζει,
Τα σώματά μας είναι τόσο ελαφριά,
Και ο νους μας πώς λυτρώθηκε από σκέψεις
Που τόσο τον δυναστεύαν ασφυκτικά;*

*Και να που φτάσαμε στην ακτή με τ' αλμυρίκια,
Με την Αγάπη μας μόνη της σάρκας φορεσιά,
Κι ήρθε το κύμα για να γλύψει τα κορμιά μας
Και του Πόθου μας να σβήσει την φωτιά.*

*Στον γαλάζιο τρούλο σημαίνει η καμπάνα
Ζούμε όντως σ' έναν κόσμο αληθινό,
Τόσο απόμακρο και τόσο ονειρεμένο,
Μέσα στο Αιγαίο το μαγικό.*

*Μια πέτρα ρίχνουμε στην θάλασσα,
Τις έγνοιες μας να πάρει στον βυθό,
Κι ανάλαφροι στα κύματα να περπατούμε,
Λουσμένοι με το μύρο το θεικό.*

9. ΛΕΙΨΟΙ

Γύρνα πάλι στο νησί,
Αγάπη μου, ταξιδευτή,
Να δω και πάλι την μορφή σου,
Να νιώσω την πνοή σου.

Το μικρό μας σπιτικό,
λάμπει ως τον ουρανό,
Το μυρώνει το Αιγαίο,
Μα θρηνεί τον χωρισμό.

Από το παράθυρό μας
Ατενίζω τον γυαλό,
Τα καίκια π' αρμενίζουν
Και το μουράγιο το αδειανό.

Η πλανεύτρα ξενιτειά,
φορτώνει πλούτη και δεσμά,
Μα του κόσμου ο χρυσός
Είναι για μέ μηδαμινός.

Όλα σου τα γράμματα
Στον κόρφο μου τα κρατώ
Τον Νόστο σου κατανοώ,
Τον πόνο μου τον ξεπερνώ.

Λες να χαίρομαι την Ζωή,
Μα δεν μ' αφήνει η αιδώ,
Χωρίς εσένα να χαρώ
Αυτό που πάρα πολύ ποθώ.

Μετράω μέρες, μετράω νύχτες,
Τον χρόνο ν' αβαράρω προσπαθώ,
Μα ο ήλιος, δεν με συμπονεί,
Το άρμα του αργά ωθεί.

10. ΨΕΡΙΜΟΣ

*Τύχη Αγαθή, άραξα σ' αυτό το ακριτικό νησί,
Κι ξάπλωσα στην αμμουδιά λίγο να ξαποστάσω,
Μία Νέα με ξύπνησε με την γλυκειά της την φωνή,
Μού πρόσφερε νερό, χέρια και πρόσωπο να νήψω.*

*Τις φορτούνες της Ζωής πίσω μου ήθελα ν' αφήσω,
Με Ήλιο, Θάλασσα και Φώς εντός μου, να χορτάσω,
Με μυρουδιές κι ακούσματα την Ψυχή μου να γεμίσω,
Και με το κύμμα τ' απαλό τις αναμνήσεις μου να σβήσω.*

*Η Νέα κοιτούσε με συμπόνοια την μορφή μου,
Μου 'δωσε το χέρι της κοντά της να καθίσω,
Κι ύστερα χαιρόμασταν ανέμελα κι οι δυό μας,
Πως αρμενίζαμε μαζί στον κόσμο τον δικό μας.*

*Πόσο όμορφός ειν' ο τόπος, και πόσο μαγεμένος,
Αν τον χωρέσω μέσα μου θα είμαι ευτυχισμένος,
Ω, Αιγαίο, πώς βοήθησες με την θεική σου την Πνοή,
Να βρώ σε τούτο το νησί το νόημα της Ζωής μου.*

Βασίλης Σεβδαλής

Ο Βασίλης Σεβδαλής γεννήθηκε στην Ιερισσό Χαλκιδικής, ασχολείται από νεαρή ηλικία με το γράψιμο. Το 2011 βραβεύτηκε στον 3° Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Νόστος για το διήγημά του «Τα μάρμαρα του Παρθενώνα: Η ιστορία μιας κλοπής ή η κλοπή της Ιστορίας».

Στα έργα του (κυρίως μυθιστορήματα και διηγήματα) αναδεικνύει διαχρονικά επίκαιρα θέματα, όπως ο έρωτας, η οικονομική και πολιτική διαπλοκή, καθώς και ιδιαίτερων ανθρώπων και τοποθεσιών, αντλώντας από την πλούσια ζωή του: ως παιδί έζησε στο Άγιον Όρος, ως φοιτητής και νέος επιστήμονας στη Γερμανία συμμετείχε τόσο στο κίνημα του '68, όσο και στον αντιδικτατορικό αγώνα. Μετέπειτα, ως εργαζόμενος σε διεθνούς εμβέλειας εταιρίες έζησε σχεδόν σε όλες τις ηπείρους γνωρίζοντας τους λαούς και τους εκάστοτε πολιτισμούς τους. Διευθύνοντας, τέλος, μεγάλους δημόσιους οργανισμούς στην Ελλάδα, κατανόησε τις βαθύτερες σχέσεις πολιτικής και οικονομικών συμφερόντων. Όλες αυτές τις εμπειρίες τις αξιοποιεί στα έργα του, όπου ο έρωτας και οι ανθρώπινες σχέσεις διαδραματίζουν το κεντρικό καμβά της πλοκής κάθε του έργου.

Αφοσιωμένος, πλέον, αποκλειστικά στη λογοτεχνική δημιουργία, όλα τα έργα του είναι προσβάσιμα στο Διαδύκτιο και στην ιστοσελίδα του [<http://www.sevdalis.net/>], μεταξύ των οποίων, ενδεικτικά, αναφέρουμε: Μαντείο Των Δελφών, Ο θησαυρός της Ακάνθου, Οδυσσέας, Το Σταυροδρόμι, Ταξίδι στην Ικαρία, εκ των οποίων τρία έχουν μεταφραστεί στην γερμανική γλώσσα [[Der Schatz von Akanthos](#), [Odysseas](#), [Kreuzweg](#)]. Το Μαντείο των Δελφών μεταφράζεται τώρα στην αγγλική γλώσσα.

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΦΙΛΟΥΣ